

NEA HUND

NR. 1   A P R I L   1 9 8 7

Å R G A N G   5

Gundø Olden presenterer Welsh Corgi Cardigan på side 11 og 12.
Bildet viser "NUCH Cardelins Cute Cinderella"

agen. Ja, for du vet vel at Selbu feire sitt 5-års jubileum i 1987??? man gjerne vekt på å utdype som er gått. Da "lederen har ordet" rlig festlig - skal jeg la dette ligge. e. Nå, 5 år etter stiftelsen, viser det i, bedrifter og Selbu kommune begynner om en seriøs samarbeidspartner. på ulike arrangementer i jubileumsåret .ansvaret for hundetellinga er enda et eksempel. - gir oss fine muligheter til å markere oss enda sterkere - som en klubb med mange tilbud for folk med hund og hundeinteresser. Hvordan skal vi så klare dette rent praktisk? Svaret er svært enkelt. Medlemsmassen - dvs. flertallet av STBK's medlemmer - må trekkes med i klubbens aktiviteter. Det er ingen hemmelighet at vi ikke har vært flink nok når det gjelder å få folk ut av godstolen. Mitt ønske for jubileumsåret er at flere medlemmer kommer inn i et aktivt forhold til klubben - og gjennom ulike aktiviteter er med på å skape en sosial tilhørighet i Selbu Trekk- og Brukshundklubb.

Dersom klubbens drift kan resultere i at alle er med på noe - ihvertfall JUBILEUMSFESTEN - vil jeg personlig være fornøyd.

hilsen *Stig*

SELBU TREKK- OG BRUKSHUNDKLUBB

Leder Stig Meier Berg
Sekretær Else May Engen
Kasserer Berit Elverum Hoem

BRUKSHUNDKOMITE

Gunda Olden
Unni Mosleth
Bjørn Wagnild
Kjell Dahl

STØTEKOMITE

Dagfrid Uthus
Anita Græsli
Aslaug Dahl
Berit Ofstad

TREKKHUNDKOMITE

Torgeir Sletner
Geir Johnsen
Gunnar H. Guldseth
Leif Idar Græsli

UTSTILLINGSKOMITE

Åge Revdal
Eva Otten
Sølvi Andersen
Bodil Olsen

Medlemskontigent pr. kalenderår:

Familie: kr. 100.-
Hovedmedlem: kr. 75.-
Unngdomsmedlem: kr. 40.-
Støttemedlem: kr. 40.-

Postgirokonto 2 09 45 55
Bankgirokonto 4285 07 90234

NEA HUND

Organ for Selbu Trekk- og Brukshundklubb.
Utkommer 4 ganger pr. år.
Abonnement oppnås ved å tegne støttemedlemskap i S.T.B.K.

Redaksjon/layout:
Else May Engen, Gunda Olden,
Bjørn Wagnild,
Turid Øyasæter Meyer.

*
Nye frister for innlevering av stoff til medlemsbladet vårt (som vi håper det blir mye av)!

For junibladet:
frist 5. mai
For septemberbladet:
frist 25. august
For desemberbladet:
frist 3. november

Innhold:

- s. 2 Stig har ordet.
- s. 4 Årsmøte 1987.
- s. 6 Årsmelding T.K./86.
- s. 8 "Hundehjerte".
- s.11 Welsh Corgi Cardigan.
- s.13 Rose til Stig.
- s.14 Aktiviteter i S.T.B.K.
- s.16 "Dyrlegen"
- s.22 Hunden- og mennesker
på utstilling.
- s.25 Fritt fram!
- s.26 God påske!

ÅRSMØTE 13.FEBR.'87

Selbu Trekk- og Brukshundklubb

Det var 14 stk. tilstede

Sak 1: Valg av møteleder

Stig Meier Berg blei valgt

Sak 2: Godkjenning av innkalling og dagsorden

Godkjent, men Berit Elverum Hoem bemerkte at regnskapet ikke er revidert

Sak 3: Årsberetning fra styret

Styret har bestått av:

Leder: Stig Meier Berg

Sekretær: Else May Engen

Kasserer: Berit Elverum Hoem

TK: Andreas Reitan og Geir Johnsen

BK: Bjørn Wagnild, Chris Folde, Hans Schjølberg, Unni Moslet

UK: Olga Mari Brobak, Eva Ottem, Åge Revdal, Vigdis S.Hårstad

SK: Kirsten Røset, Margot Uthus, Siv Slind, Dagfrid Uthus.

Materialsjef: Eilif Uthus

Medlemmer pr. 1/12-86: 109.

Styret har hatt 5 møter siste året, og 1 medlemsmøte. Medlemsbladet har kommet ut med 4

nr., som planlagt. Det har vært arrangert handicapkjøring, 2 dressurkurs, Sylaneløp, skidag, lydighetskonkurranse, agilityoppvisning, hundekjøring for unger mm.

Klubben har tjent en del på å ha hundetelling for kommunen.

Sak 4: Komiteenes årsberetninger

BK: Hatt 10 møter. Har holdt 2 dressurkurs, skidag, Bygging av agilityhinder, treningsbane, framvising av agilityøvelser ved ulike arrangement, lydighetsprøver, og hundetreff hver lørdag.

UK: Arrangerte ingen ytstilling i 1986, da få spesialklubber ga tillatelse for de ulike rasene.

SK: Har deltatt med bevertning ved de fleste arr. klubben har hatt.

TK: God konkurransesesong for klubbens aktive kjørere. Har arrangert 2 løp: Selbusprinten og Sylaneløpet. Hundeløypa er oppe, med nye skilt. TK har siste året blitt opptatt som medlemmer i Hundekjørerforbundet.

Sak 5: Revidert regnskap pr. 31.12.86

Berit Elverum Hoem gjennomgikk regnskapet, og Eilif Uthus tok for seg varebeholdninga i regnskapet.

Årsmøtet godkjenner regnskapet med forbehold om at revisorene godkjenner det

Sak 6: Forslag til vedtak på årsmøtet

For UK foreslo Vigdis S. Hårstad sammenslåing av UK og BK, ned felles styring av disse. Bjørn Wagnild foreslo at de 2 komiteene fortsetter som i dag (adskilte), men at de samarbeider ved aktuelle arrangement (utstillinger og lydighetsprøver), og da velger en felles ansvarlig som delegerer oppgaver til de andre i komiteene.

Vigdis' forslag fikk 3 stemmer

Bjørns forslag fikk 11 stemmer

Sak 7: Valg av styre

Stig Meier Berg blei gjenvalgt som leder(1år)

Sekretær Else May Engen og kasserer Berit E. Hoem fortsetter på 2. år

Sak 8: Valg av diverse tillitsmenn

TK: Torger Sletner, Geir Johnsen, Gunnar Helge Guldseth
Leif Idar Græsli.

BK: Gunda Olden, Unni Mosleth, Bjørn Wagnild,
Kjell Dahl.

UK: Eva Ottem, Åge Revdal, Sølvi Andersen,
Bodil Olsen

SK: Dagfrid Uthus, Anita Græsli, Aslaug Dahl,
Berit Ofstad.

Redaktører: Else May Engen, Gunda Olsen, Bjørn
Wagnild, Turid Meyer.

Valgkomite: Ingunn Kjelstad Græsli, Odd Uthus,
Randi Hårstad(formann).

Materialforvalter: Eilif Uthus fortsetter.

Sak 9: Eventuelt

Andreas Reitan la fram forslag om at klubben skaffer
egne treningsdrakter o.l. med eget merke. Andreas
jobber videre med saken, og legger det fram for
styret.

Else May Engen
Else May Engen
Sekretær.

Årsmelding TREKKHUNDGRUPPA

Året har vært prega av en god konkurransesesong for klubbens
aktive kjørere, med topplasseringer i flere sentrale løp over
hele det (sørlige) landet bl.a. de to første plasser i Midt-
norsk mesterskap, NSHKs vintersamling, nr 2 og 3 i Jotunheim-
løpet, og ikke minst deltakelse i NM på Randsverk - der Torger
Sletner oppnådde en hederlig plassering i 3-sp-klassen.

Men bredden mangler fortsatt. Mange ønsker å bruke hundene,
og gjør det, til trekk om vinteren, men få stiller opp i løp,
sjøl ikke i uformelle turløp. Dette må sjølsagt respekteres,
men flere burde prøvd seg i turklassene og i turløp.

Hundekjøring er gøy !

Det har vært arrangert 2 løp i regi av STBK siste sesong. "Selbu-
sprinten" samlet totalt 29 deltakere, fordelt på nome 3- og 6-sp
og turklasse nordisk stil. Dessuten debutanten, "Sylaneløpet",

2-dagers fjelløp med 25 km hver dag. "Sylaneløpet" var svært
vellykka med totalt 19 deltakere.

Hundeløypa fikk en trang start i vinter, men er nå oppe og merket
med nye, flotte skilt. (5 og 10 km) Det første løpet blir "Selbu-
sprinten" lørdag 7.mars, dagen etter arrangeres familieskidag, og
"Sylaneløpet" er terminfesta til 4. og 5. april, med omtrent samme
opplegg som ifjor.

Året har ellers vært prega av forhandlingene om opptak i Hunde-
kjørerforbundet, og disse er nå sluttført og "Trekhundgruppa" i
STBK er fullverdige medlemmer av forbundet.
Ingen av sesongens løp er terminfesta NHF-
løp, men vil bli kjørt etter NHFs reglement.

— for
Trekhundgruppa,
Andreas Reitan

TOMRA

*Vi bringer
gode tilbud
Hele året*

Kan levere alt i Hundemat og Utstyr

SAMVIRKELAG SELBUSTRAND

Hunde hjerte

"HUNDENS GYLLENE REGLER" av Anders Hallgren.

En lørdag like før jul ble to støvere sluppet. Unghunden Riff og gammelhunden Sippe skulle ut på sesongens siste hareløp. Dette var i Norrbotten og svært kaldt. Ingen av hundene kom hjem. Man lette, ropte og annonserte dessuten i avisene, men ingen svar.

Ti dager senere ble begge hundene funnet. Riff satt da fast i en minksaks, et forbudt fangstredskap. I ti dager hadde Sippe, til tross for kulden, trofast ventet hos sin yngre venn.

Da hundene ble funnet av den sjokkerte eieren av minksaksen lå Sippe med frambena over den yngre hunden.

Begge hundene var avmagret og hadde frostskafer. Etter noen dager ble Riff avlivet pga. det ødelagte benet. Den gamle Sippe ble også avlivet.

HVORFOR BLE DEN GAMLE HUNDEN IGJEN HOS KAMERATEN ?

Det ble diskutert fram og tilbake hvorfor den gamle hunden ikke sprang hjem til mat og varme. Til tross for store frostskafer og fravær av mat i 10 døgn, ble den igjen hos kameraten. Av spor i snøen kunne man se at han hadde forlatt kompisens flere ganger, men ikke gått så langt før han igjen hadde gått tilbake. Liksom for å lokke han med seg hjem.

Fra sakkyndig hold forklares denne adferden som pleiebetinget - og styrt av klynkingen til den skadede hunden. Det skal absolutt ikke sies at dette er feil. Men lignende adferd har man kunnet iaktta i en mengde andre situasjoner - og jeg skal derfor vage meg på en annen forklaring. Dette er mere som en teori, uten vitenskapelig belegg.

DEN BLINDE ULVEN.

Da jeg fikk høre om den blinde ulven i Kolmårdens dyrepark begynte jeg å tenke på at dyr ser ut til å beskytte flokkkamerater som er blitt svake, kanskje på grunn av en skade. Det ble fortalt om denne ulven at man nesten alltid så at en annen, seende, ulv var ved hans side. Denne ulven sov også sammen med kameraten sin. Fulgte han til mat og vann - og syntes ikke bare å beskytte ham, men hjalp han også i enkelte situasjoner.

Hvordan skulle man forklare dette ? Med pleieadferd ? Ja kanskje, men det virket som om det var noe i tillegg til dette. Noe iboende. Noe om å stille opp for flokken - som om flokken var viktigere enn de enkelte medlemmene.

DEN SKADDE KUA.

Jeg fikk også høre snakk om et ku som hadde blitt skadet. På samme måte som ulven hadde også hun en "beskytter". En annen ku hadde tatt på seg oppgaven med å holde den skadde kua med selskap. Når de skulle melkes var det helt umulig å få "beskytterkua" inn i sin ordinære bås, men hun skulle absolutt stå ved siden av sin skadde venn.

Jeg begynte å lure på om dette med slik beskyttelse kunne gjelde flere dyrearter - og tok til å undersøke lignende fenomener hos hunder.

FORSVAR AV EIER.

Jeg husker en avisreportasje om en mann i Malmö, som var ute på tur med de to schæferhundene sine. De var kjent som lydige og godmodige hunder, som hvem som helst kunne hilse på og klappe.

I løpet av turen ble mannen plutselig rammet av hjertesvikt og seg bevisstløs sammen på gata. Folk i nærheten sprang raskest til for å hjelpe mannen, men ble hindret av hundene. De hadde plutselig blitt forvandlet til to rasende villdyr, som vaktet sin syke eier. Ingen fikk komme for nær. Ikke engang ambulansfolkene som ble tilkalt kunne gjøre noe.

Først etter at hundevante politifolk hadde kommet til, lyktes man i å få roet hundene, slik at mannen kunne rednes. Enda en gang hadde jeg fått et eksempel på at dyr beskytter flokkmedlemmer.

UNGDOMSLEIREN.

Neste belegg for min påstand fikk jeg under en ungdomslair på Store Sofielunds Hundskola. Under leireropholdet hadde en av deltakerne i oppgave å vekke de andre til rett tid om morgenen. Både hunder og ungdommer sov sammen, de fleste hundene i senge til eieren. Snart kom det flager på at et par av hundene ikke tillot at den som skulle vekke sine kamerater fikk utført "oppdraget". Hundene, som ellers var kjent som snille og godmodige, knurret og viste tenner når eierne skulle vekkes. Den som hadde fått den til tiden så upopulære jobben med å avbryte den deilige søvnen måtte stå i døren å rope. Dette gjentok seg ved flere anledninger.

ET EKSPERIMENT.

Så kom muligheten til å gjøre et eksperiment. Det gjorde meg overbevist om at hundenes tendens til å forsvare øker dersom man er skadet, eller tilfeldigvis bli oppfattet som svak - f.eks. ved at man ligger nede.

En familie, som flere ganger tidligere hadde ringt meg om sin vanskelige walesh terrier, tok igjen kontakt med meg. Det var en forsvilt eier som ringte. Kona hadde nettopp hatt fødselsdag og han skulle servere henne kaffe på sengen. Han åpnet forsiktig døra til soverommet hvor hun lå og sov. Ved fotenden lå hunden. Den ser ansent ut. I det han nærmer seg det langsomt

våkneende fødselsdagsbarnet reiser hunden seg til stående stilling. Han begynner å knurre og advarer eieren ved å blotte tennene. Blikket er stivt. Eieren forsøker å påvirke hunden ved å be den om å være stille og gå unna, men uten hell. Eieren fortalte at det hadde vært uråd å komme fram til senga uten å bli bitte. Jeg oppfordret han da til å gjenta akkurat det samme. Mao, servere kona kaffe på senga allerede neste morgen. Etter noen protester aksepterte han forslaget mitt - til tross for at dette kanskje skulle spolere et bra argument for å slippe å servere kona kaffe på senga i framtida. Jeg fortalte at alt måtte være slik som den første gangen, da han ikke greide å komme seg fram til senga. Samme tid på morgenen, kaffe og kaker, og hunden hvilende ved foten av senga. Men en forskjell skulle det dog være. Når han kom inn i rommet og hunden begynte å knurre, skulle kona sette seg opp i senga - og ikke, slik som den første gangen, dra teppet over hodet og klage høyløyt.

Dette ble gjennomført. Resultatet var forhåpningsfullt. Da kona satte seg opp i senga, sluttet hunden å knurre. Mannen fikk komme bort til senga hvor alle tre delte på kakene etterpå.

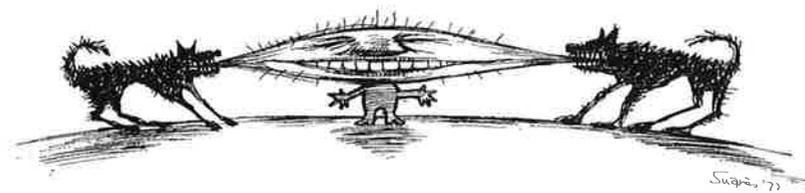
FORSVAR AV SVEKKEDE INDIVIDER.

Jeg har nå dratt den slutningen at det hos flokkdyr er en tendens i retning av at de sterke og friske beskytter en tilfeldig svekket kamerat. Hos mennesker kan vi se slik omsorgs-adferd. Kanskje er det en iboende adferd hos alle flokklevende dyrearter. Kanskje er det en del av den arven vi har felles med dyrene.

Når hundeeiere etter dette ringer til meg og forteller om at, deres ellers så snille hund, plutselig viser dårlig humør i forhold til en person som kom i nærheten, bruker jeg å fortelle om denne tendensen til å beskytte kameraten sin. Dette viser seg nemlig å være ganske vanlig på sommeren. Ei dame med en labrador, som ellers satte stor pris på kontakt med mennesker, opplevde for første gang at hunden knurret mot en fremmed person, da hun lå og solte seg foran huset sitt. Hun trodde faktisk at hunden hadde fått solstikk.

TENK PÅ AT:

- vær forsiktig når du går fram til en liggende hundeeier - dersom hunden er der.
- Sett deg opp eller reis deg opp dersom hunden din viser tendenser til å forsvare deg når du ligger nede.

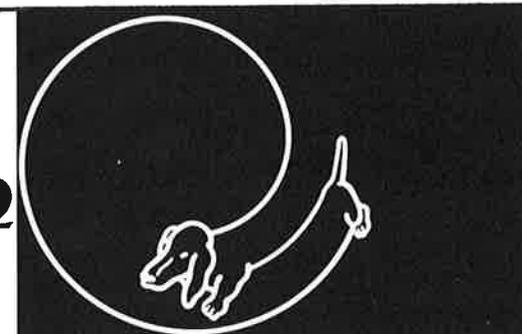

Presentasjon RASE

Ved Gunda Olden

welsh CORGI

Cardigan

"Først" men åpenbart ikke "størst" er den behalede welsh corgi cardigan, som lenge har levd en anonym tilværelse i skyggen av den mer velkjente pembroken og uten dennes royalistiske supportere.

Omtrent grovt regnet 10% av pembrokens registreringer motsvarer antallet av nyregistreringer av cardigan og den får dermed finne seg i å sees på som en av hundeverdnens raritet. Siden 1970 har den vært registrert i Sverige, noe senere her i landet. Svensker og nordmenn har erfart at den er presis like utøttelig og tjenestevillig som den "andre" corgien, og i like stor måte besitter en sann corgis alle dyder; den er sunn, robust, oppmerksom, familiekjær, modig og lærevillig som få og viktig - svært langlivet.

En corgieier har altså store muligheter til å få beholde sin venn lenge. Men det er, om vi skal holde oss til det ytre, mer som skiller rasene enn halen. En cardigan virker en anelse større og tyngre. Standarden innsisterer på at den skal ha et absolutt reveaktig "foxy" uttrykk. Den har et skarpere blikk enn pembroken, et uttrykk som forsterkes om øynene er såkalte glassøyne, som ofte følger fargen blue merle.

Cardiganørene er mere avrundede i spissen. Stor vekt legges ved det typiske cardiganhodet som absolutt ikke får være "søtt". De spesielle "lyreformede" frembeina er ikke, som noen fordomsfulle mennesker kan få for seg, en mindre

ønskelig anatomisk skavank, men avpasset til hundens anatomiske konstruksjon og arbeidssett. Og ikke minst fargen som finnes i så mange tiltalende varianter med eller uten hvit og med det latente blue merle anlegget som ekstra atraksjon.

I England gikk rasen mot en langsom og sikker utvikling ved siden av den mer kjente slekting. Rasens rekord innehaver var: Ch Parmal Digger med 26 cc's. En annen cardigan kjendis var blue merle tispene Ch. Rozavel Blue Rosette, som var den første av sin farge variant til å vinne den engelske championittelen og startet egen vinnerproduserende linje av "de blå" for Mrs. Thelma Gray. I Sverige er den ivaretatt av et par entusiaster som jobber for sine kjære cardiser. I 1979 ble årets cardigan Nord, Ch Afrodite eid og oppdrettet av I. Mortensson.

Det er ikke til å forundre seg over at en så særpreget rase har så mange kjærlighetsfulle sagn om seg. En del walisere påstår med bestemt at den blue merle tegnede corgien ikke kan ha oppstått på naturlig måte. Den var en gave til det arbeidende folk fra de gode maktene en mørk natt.

En poet på 1500-tallet sier at cardiganen skal ligne "stemmehammeren til harpen", og rasefolket gir den omtalte halen følgende beskrivelse "like a foxes brush".

Er det så pussig at en så mye elsket og kjærlighetsfylt rase til og med tillegnes egen poem. Som f.eks. følgende fra "Corgi Tails": Corgy Fantasy (1946).

Would you know where Corgies come from?
How they come to live with mortales?
Hearken to the ancient legend.
Hearken to the Story-teller.

Hear the tale the children told them,
how they found them on the mountain.
Found them playing in a hollow -
they were filled with joy and wender.
Said it was a fairy present.

A.G. Biddlesombre.

Som den observante leser har oppdaget, er ny ledelse av "Neahund" en realitet. En skute bør ikke bare flyte, men også seile godt. Som kaptein på skuta har Stig gjort jobben siden 1982 - og gjort den godt! Perfeksjonismen fikk han med morsmelka! Dette har kjennetegnet arbeidet som har blitt nedlagt ombord. Alt

er organisert. Arkivet er bygd opp og journalført med god registrering. Skipet har fått sitt utseende og innhold. Nå, når fire "nye" går ombord, er det oppgaven vår å fordele skrivearbeid og layout mellom oss. Med 3 kvinner og 1 mann til rors, skal det la seg gjøre. Den "gamle" redaktør - Stig - er vel én av mange av oss som ønsker at døgnet hadde 48 timer istedenfor 24. Nå er bedriftslederkurs, formannsvern og bruks-hundarbeid, innimellom familie og arbeid, en del av Stigs hverdag. Redaktør-jobben er overlatt til oss andre. Nå er det vi som skal greie det Stig stort sett har greid alene i disse årene: pådriver for å skaffe annonser og derved inntekter, skriver og layoutsjef - mang en seinkveld og natt har blitt tatt til hjelp. Uten denne tål og innsats er det vel tvil om S.T.B.K i det hele tatt har hatt et medlemsblad, et blad med sin høye kvalitet som står høyt i kurs blandt de fleste hundinteresserte. Takk, Stig for vel utført arbeid! Fra nå av skal den nye redaksjonskomiteen prøve og løse skipet igjennom, og idet minste prøve og holde samme standard. Vanskelig kan det bli, men vi er alle optimister.

Red.

AKTIVITETER S.T.B.K

Ja, litt om enn så nærmer sesongen seg med dressurkurs og andre brukshundaktiviteter. Allerede den 12. mars har de ivrigste av oss startet opp med forskjellig trening. Vi håper at vi får med oss riktig mange på dette. Vi møtes i Ausa kl. 20.00 hver torsdag. Her vil vi ta for oss det som den enkelte er interessert i. Kanskje noen er interessert i sporsøk? Eller veiledning på andre brukshundområder? Eller synes du at du har en problemhund? Det vil bestandig være noen tilstede for å gi råd og vink. Noe én også må tenke på er lydighetsprøven som arrangeres her i Selbu i september. Dette skulle være et mål å jobbe frem mot. (Alt for få Selbygger var med sist!! Dressurkurset begynner i slutten av april. Tid og sted vil bli kunngjort i "Selbyggen". Vi håper på stor deltagelse.

Når snøen går kommer aktivitetene på torsdagskveldene til å bli flyttet fra Ausa til Arøya. Der vil bl.a. Agilitybanen bli oppsatt på nytt. Dette er jo en aktivitet som er morsom både for hund og fører. De fleste hundier blir aktivisert for lite, og dette gjelder vel også oss sjøl i stor grad. Så ta med hunden og kom sammen med andre for å dele felles interesse. Ingenting taes høytidlig. Om hunden din er hvalp, unghund eller gammel, så har dere begge glede av samvær med andre hunder/mennesker.

Så vel møtt - du og din hund!

Gunda.

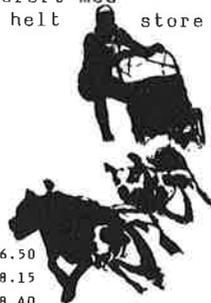
«Selbusprinten»

SELBUSPRINTEN som sammen med Sylaneløpet litt seinere på våren utgjør Selbu Trekk- og Brukshundklubbs to årlige hundekjører-konkurranser, ble avvikla lørdag 7. mars. Ikke den helt store deltakelsen i nomekllassene, - Nordisk Mesterskap i Lassekrog får muligens ta litt av skylda for det, men dessto flere i nordisk stil, og arrangøren er svært fornøyd med deltakelsen fra nordiskkjørerne. Fint vær i Selbu, 2-3 minusgrader og forholdsvis vindstille i STBKs hundeløype, som pga de siste ukenes litt trasige vintervær bare kunne presenteres med ei 8 km-slyffe, som ble kjørt av alle klasser. Sporet var godt preparert med spormaskin, men ble alt for løst til å bli den helt store fartsetappen.

"SELBUSPRINTEN" 7. mars arr: Selbu Trekk- og brukshundklubb

Nordisk turklasse 8 km
vektstata 10 kg pr hund

1. Anner Kløkkerhaug	19.33	1. Roy Weaden	16.50
2. Lars Johannessen	20.07	2. Ola Kjønnes	18.15
3. Birger Landsem	20.31	3. Øve Arild Østmo	18.40
4. Oddbjørn Brattaker	20.57	4. Magne Sandvik	19.02
5. Øyvind Killengren	21.18	5. Roy Monøde	21.38
6. Svein Mørstad	22.29		
7. Jarle Kvam	22.41		
8. Stig Skjerve	23.04	3-spenn 8 km	
9. Tor Inge Håratad	23.06		
10. Oddvæ Helting	23.25	1. Torger Sletner	18.31
11. Eva Kvam	24.17	2. Andreas Reitan	19.16
12. Audhild Helting	24.51	3. Kristin Rossvold	20.31
13. Roar Hynne	27.29	4. Arne Johnsen	20.54
14. Vigdis Størseth Håratad	28.57	5. Knut Ivør Kvam	22.17

«KARAKTERTEST»

Selbyggen

Hva en karaktertest er, er det nok ikke alle som vet. Hundefiere som skal drive avl, vil ganske sikkert etter hvert bli kjent med betegnelsen. Det er en test på hundens psyke/gemytt, og en slik test arrangerte Selbu Trekk- og Brukshundklubb i helga.

Det er ennå bare blant schæferne at det er et krav at en slik test skal være bestått før hunden brukes i avlen. Utviklingen går imidlertid i retning av at flere raser får det samme krav. Et problem i dag er at det er svært få kvalifiserte dommere.

Det kreves god hundekjennskap av dommerne. Det er mange forskjellige hunderaser med forskjellige reaksjoner. Dommerne må jo tolke reaksjonene og gjenkjenne for eksempel redsel, interesse og nervøsitet hos hundene. De to dommerne som var i Selbu i helga, var fra Trondheim, og det var denne gangen med noen som fikk opplæring.

Karaktertest - en hjelp til å satse på hunder med riktig gemytt. Noe alle som driver med hundeavl burde benytte seg av.

InG

Arrangementet lørdag fant sted på ridesentret på Mosletta. Klubben var svært takknemlig for å få låne anlegget og for hjelp til løypelaging med scooter. Løypa var hard og fin, men man var uheldig med været. Med 27 påmeldte hunder, ca. 15 minutter på hver hund og med skiftende sludd og regn - ja, da skjønner man at det var en bløt fornøyelse for dommere og arrangør!

Selve testen var delt i fem deler. Først ser man på hvordan hunden reagerer på møtet med en flokk mennesker, etterpå konfronteres hunden med en mann i en plastsekk. På neste post er det en kjetting som slippes nedover en bølgeblikkplate. Senere på stien dukker en trollkjerring fram, og helt til slutt ser man på hundens reaksjon på skudd.

Man ser på hvordan hunden reagerer på de forskjellige momentene, men viktigst er avreageringen. Hvis hunden ikke stresser seg ned, men «drar med seg» momentet videre, stoppes testen. Hunden blir ikke godkjent.

DYRLEGEN

LEDD- OG SKJELETTSYKDOMMER

Hofteleddsdisplasi (HD)

Hofteleddsdisplasi er den mest omtalte og i de fleste øyne den viktigste arvelige defekt hos hund. Definisjonsmessig er hofteleddsdisplasi en feilutvikling eller mangelfullt utvikling av hofteleddet. I motsetning til hva som er tilfelle hos menneske er hofteleddsdisplasi hos hund vanligvis ikke medfødt og utvikles frem til ca. ett års alder.

Hofteleddsdisplasi forekommer hos de fleste større og store hunderaser med unntak av mynder. Da tilstanden er registrert gjennom flere år har vi forholdsvis god oversikt over forekomsten av hofteleddsdisplasi innen mange raser, se tabell. Denne tabellen baserer seg på røntgenbilder avlest hos Norsk Kennel Klubs Hofteleddsdisplasi-sentral som mottar røntgenbilder fra praktiserende veterinærer rundt i landet. Den virkelige frekvens hos de enkelte raser kan avvike noe fra disse tall da både selve fotograferingen og innsendelsen av bilder skjer ut fra et selektert hundemateriale.

Hofteleddsdisplasi har en kompleks nedarving og dette sammen med lite konsekvent gjennomførte avlstilltak har ført til dårlige resultater når det gjelder redusert frekvens av hofteleddsdisplasi for de fleste raser. Det er følgelig fra flere oppdrettere reist tvil om det virkelig nytter med avlsmessige tiltak. Det er imidlertid utført mange og tildels omfattende forsøk med henblikk på å redusere frekvensen av hofteleddsdisplasi. De beste og mest omfattende undersøkelser er foretatt i Sverige.

Referanse: Hedhammar, A., Olsson, S-E., Andersson, S-A., Persson, L., Pettersson, L., Olsson, A., Sundgren, P.-E.: Canine Hip Dysplasia: Study of Heritability in 401 Litters of German Shepherd Dogs. J.A.V.M.A. 1979, 174, 9, 1012-1016.

Det skal refereres en del av de resultatene som har fremkommet her. Blant de mest interessante konklusjoner man kan trekke er følgende:

Hofteleddsdisplasi er funnet å ha en heritabilitet på mellom 0,4 og 0,5. På fem år ble HD-frekvensen redusert fra 50 til 28%.

Hvis disse vurderinger skal kunne gjennomføres for alle avlshunder, kreves det at samtlige avlshunder og de aller fleste øvrige hunder i de rasene hvor HD er et problem blir fotografert og vurdert av en sentral vurderingsinstitusjon. Norsk Kennel Klub har i flere år hatt sin hofteleddsdisplasi-sentral hvortil veterinærer kan sende røntgenbilder av hunder som har oppnådd en viss alder for vurdering og registrering av hofteleddsdisplasi-status.

Tidligere inndelte man resultatene fra 0 til grad 4, hvor 0 var normale hofter, grad 1 hadde små dysplasi-forandringer og grad 4 de mest alvorlige. Nå deler man inn resultatene etter en skala hvor fri betegner normale hofter, mens det for dysplasi brukes betegnelsene svak, middels og sterk hofteleddsdisplasi.

Et spesielt problem i forbindelse med registrering av hofteleddsdisplasi er den praksis som mange oppdrettere og veterinærer følger når det gjelder forhåndsrøntgen av unge hunder. Dette innebærer at det blir stilt en foreløpig diagnose som, hvis resultatet er ugunstig for hunden, aldri kommer fram til registeret. Man unndrar derved verdifull informasjon fra registeret og reduserer registerets verdi som hjelpemiddel i avlsarbeidet. Forhåndsrøntgen kan selvsagt i enkelte tilfeller forsvares faglig, men hvis bekjempelsen av hofteleddsdisplasi skal bli så effektiv som mulig, er det nødvendig at oppdrettere og veterinærer følger opp en forhåndsrøntgen med fotografering etter aldersgrensen som gjelder for vedkommende rase med påfølgende innsendelse av bildene og registrering av resultatet.

Det bør vurderes en ordning med registrering av HD på hunder som undersøkes før aktuell aldersgrense. På den måten vil man bidra til å få endel av "mørketallene" fram i lyset.

Andre rutiner som reduserer antallet innsendte bilder er: å levere bildene ut til eieren, eller å meddele eieren resultatet før papirene er underskrevet og ordnet. Disse rutinene reduserer verdien av den registreringsvirksomhet som foregår og medfører i stor grad arbeid og røntgenbestråling som ikke har noen diagnostisk eller avlsmessig verdi.

NKK's oversikt over HD-frekvensen i de forskjellige rasene viser at det er til dels stor variasjon mellom nærstående raser. I tillegg er det

vanskelig å finne sikre felles trekk mellom de rasene som er sterkest belastet med HD. Disse forhold gjør det vanskelig å sette opp entydige kriterier for hvilke raser som bør undersøkes rutinemessig.

Utvalget mener at raser med et betydelig HD-problem og nærstående raser bør være gjenstand for rutinemessig undersøkelse, særlig av avlsdyr, men også av flest mulig andre for en sikrere vurdering av forekomsten i rasen samt vurdering av de enkelte avlsdyrs avkom.

Dette betyr i dag spissbiter, fuglehunder, tjenestehunder, selskapsbiter. I tillegg: airdale terrier og kerry blue terrier fra terriergruppen.

Selv om det vesentlig er mellomstore og store raser som har problemer med HD er det tegn som tyder på at HD kan ha en betydelig utbredelse også hos mellompuddel og cocker spaniel. Følgelig bør også mindre raser innen de nevnte grupper i størst mulig grad undersøkes.

Tabellen viser et utdrag fra NKK's oversikt over røntgenfotograferte hunder de siste 5 år. Raser med et stort antall undersøkte hunder, samt raser med et HD-problem er medtatt.

Rase	Antall registrert	Antall HD-rtg.	% fri	% HD
Chow chow	1361	89	77	23
Norsk elghund grå	6965	338	84	16
Samojedhund	766	269	84	16
Breton	506	134	60	40
Cocker spaniel	2603	70	74	26
Curly-coated retr.	343	97	72	28
Engelsk setter	6661	1092	86	14
Golden retriever	9373	3553	70	30
Gordon setter	1152	283	83	17
Irsk setter	1028	254	79	21
Labrador retriever	6733	2058	76	24
Vorstehund, korth.	2336	397	94	6
Vorstehund, strih.	1180	434	85	15
Boxer	1818	447	88	12
Briard	336	190	66	34
Rottweiler	1222	713	80	20
Schäferhund	13352	5109	68	32
Airedale terrier	842	119	83	17
Kerry blue terrier	92	27	67	33
Berner sennenhund	1027	653	74	26
Grand danois	283	63	84	16
Newfoundlandshund	1545	559	58	42
Old eng. sheepdog	359	242	68	32
Mellompuddel	2290	50	80	20
Pyreneerhund	236	114	89	11
St.bernh.hund, korth.	181	78	44	56
St.bernh.hund	1202	347	28	72
Tibetansk terrier	229	35	71	29

Osteochondrose og osteochondroselignende problemer

Osteochondritis dissecans eller osteochondrose er en tilstand hvor det skjer en forstyrrelse i den encondrale bendannelsen. Dette fører til at leddbrusken blir tykkere enn normalt, deretter nekrotisk i de dypere lag, noe som fører til sprekker i leddbrusken samt løsning av partier av denne brusken. Denne tilstanden fører til en smertefull reaksjon i det affiserte ledd, og hundet vil vise halthet. Osteochondrose kan finnes i flere ledd, hyppigst i skulder-, albue-, kne- og haseledd.

I skulderleddet opptre osteochondrose på caput humeri. Tilstanden forekommer vanligst på middels store og store raser, symptomene kommer vanligvis i 5 - 9 måneders alder, og hannhunder er affisert dobbelt så ofte som tisper. Diagnosen stilles ved klinisk og røntgenologisk undersøkelse. Tilstanden behandles kirurgisk med meget godt resultat.

I albueleddet finnes flere tilstander som av enkelte sammenfattes under begrepet albueleddsplasji.

Foruten de velkjente

TRØNDER HYTTER

leverer vi også:

TRELAST ENGROS - DETALJ

TRYKKIMPREGNERT TRELAST

"TRØNDERBRAKKER" FOR INDUSTRI OG ANLEGG

DRIFTSBYGNINGER FOR LANDBRUKET, REDSKAPSHUS
OG GARASJER

Kjeldstad Sagbruk & Hovleri AS

7580 SELBU, Tlf. (07) 819801

819900

Løs processus anconeus (albueleddsplasji I) forekommer på store hurtigvoksende raser. Schäferhund har vært vanligst rammet av denne tilstanden, men frekvensen hos schäferhund synes å ha gått nedover de siste årene. Foruten hos denne rasen finnes tilstanden hyppigst hos de store selskaphundene. Diagnosen stilles vanligst i 5 - 9 måneders alder. Årsaken til denne feilutvikling er ikke klarlagt, men man regner med at en feil i den encondrale forbening i prosessens forbeningspunkter kan være årsaken. Det er beskrevet flere operasjonsmetoder for denne defekten og den løse prosessen kan enten fjernes eller forankres med skruefiksering. I alle fall synes resultatet etter operasjonen å være vesentlig dårligere enn ved osteochondrose i skulderen da de aller fleste hundene etter operasjon vil utvikle en arthrose i albueleddet.

Løs eller fragmentert processus coronoideus (albueleddsplasji II). Denne defekten forekommer hyppigst hos retrievere, rottweiler, chow-chow og de store selskaphundene. Den diagnostiseres vanligvis i 5 - 9 måneders alder. Defekten består i en manglende sammenvoksning av en eller flere deler av processus coronoideus medialis og den øvre del av ulna. Det kan også være bare sprekkeformasjoner i processus coronoideus. Diagnosen

Arvelige sykdommer: Fortsetter i neste nummer

Masseutstilling av hund foregår på den måten at man spytter grovt i kassen for å få vite av en dommer som kan det, at familiens midtpunkt er en kvart sentimeter for høy bak og har et stående øre som ikke skulle ha stått.

Reaksjonene er så forskjellige. Noen skjeller ut dommeren og trekker seg dypt såret tilbake med tredjepremie. Som om man skulle ha fått den selv. Stakkar, sier de, til hunden. Du skal jamen få biff. Så en hund kan ha glede av å komme på utstilling.

Andre raser over latterlige feil på det kjære dyret og forbanner Hansen i huset like over veggen som fikk Best i rasen.

Så går de. Men de kommer igjen. En gang skal Hansen med silkeputa si bli satt på plass. Det fins en type til. Det er han som på vegne av hunden skal ta sak mot dommeren, arrangørene, avisene, politikerne, hele Norge, FN og hundetrimmeren som klippet bikkja galt. Dessuten skal de melde seg ut av alt og forlate landet. Så kan alle andre ha det så godt. De kommer igjen de også. Imens skuer dommerne og arrangørene nedlatende utover det hele. De skal på dommermiddag. Slike middager er skjønne.

Et totusentallig gneldrekor forkynner for alle som måtte høre på at det er en stor urett og sitte i en boks hele dagen for at farsen og morsen skal få det tredje sertifikatet og de andre få ett eller annet tapetsere med. Spiller det noen rolle om man er

champion når katta skal jages? Og man er jo ikke til for å bli nådig vurdert. Man er jo seg selv! Men hvilken dommere skjønner det? De som vet at de ikke har en sjanse, tier og lider. Og venter. En fikk ikke engang vann, for farsen var sint fordi han fikk gult bånd. Kanskje noen kunne bedømme farsen? Gi ham en kaktus i trøstepremie.

På hver sin side av bedømmelsesringene står oppdrettere av samme rase og skjærer tenner og smågråter. Hvorfor skulle akkurat den bikkja stilles ut nå? Det må være gjort på ren ondskap! Dommer Glup orker jo ikke den typen! Men bare vent til det blir utstilling i Sverige!

Ikke le. Det er ikke alltid så greit å leve av hunder. For da må man ha champions av alle slag, som gjerne har dårlig blod og gir tvilsomt avkom. Men sånn er det jo alltid med blått blod.

I et hjørne står han som lurte alle. Han fikk første for col-

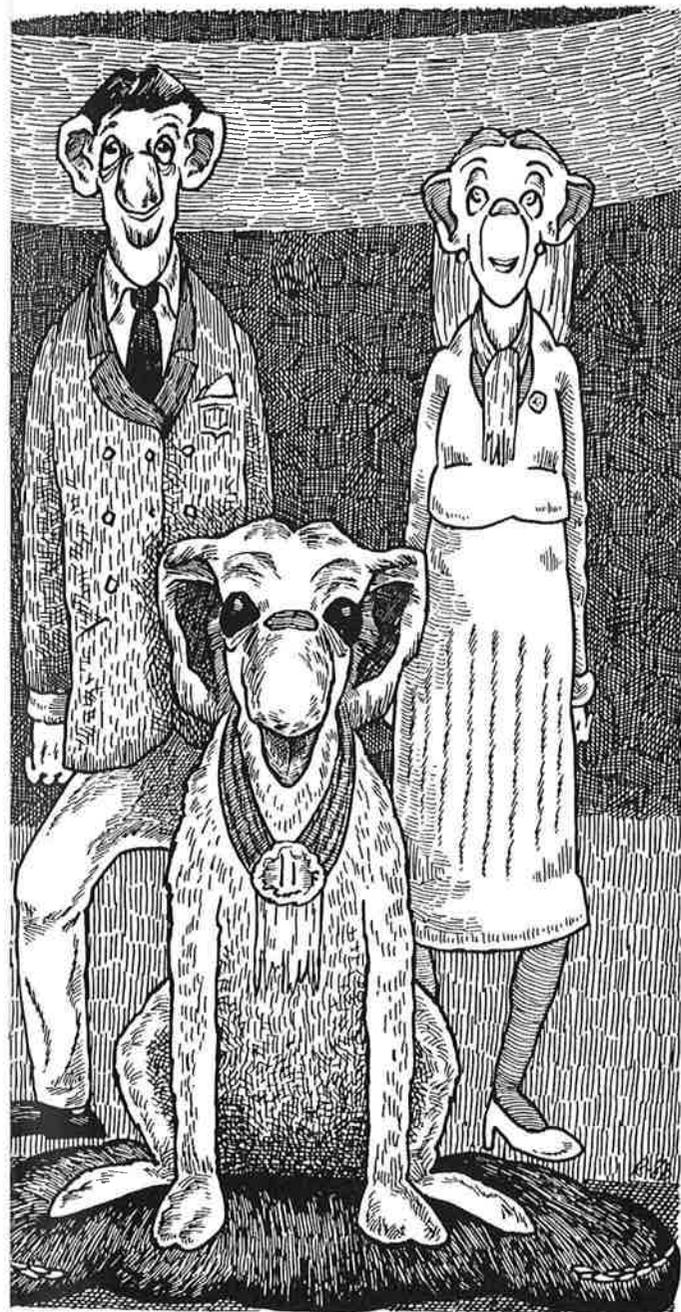
lien som faktisk har et stående øre. Det ordnet han lett og dommeren så det ikke. Han klemte fast en femtiøre med tyggegummi på oppe i håret, og så fikk det vipp! Han står sammen med hun som fikk trimmet vekk hengekøyeriggen på terrieren sin og dro avsted med internasjonal premie. Dommeren hadde ikke tid til å føle på ryggen dens. Kanskje han ikke ville heller. En kan aldri vite.

Midtpunktet er Beginners Luck, han som vinner som aldri har vært på utstilling før. Det har noe med hundepolitikk å gjøre. Han løper opphisset rundt i lokallene og viftet med sløyfer og medaljer og rosetter og annen juletrepynt som er for tidlig ute. Jeg vant, jeg vant! Bikkja henger etter og vil hjem med én gang. Det var visst ikke den som vant. Folk smiler og nikker. En populær seier.

Men man skal passe seg for å komme igjen. Særlig hvis bikkja er topp. Fiender er det nok av.

Hunder – og mennesker – på utstilling

Av Ulf Gleditsch

Tegning: Robert Th. Karlsen

Utstilling er litt av et kostymeball. Det vrirler av øredøvende design. Signalorange kjole, dress, krøllhårs hatter søkklastet med klubbmerker fra hele verden, speilblanke støvler man smekker pisk på, oppumpede sobeldamer, stolpete og epleformede som kjaser rundt med firebente ulldotter. Gammeldagse vindjakker, eplenikkens, metertykk tweed og skalk. Innimellom står de uvitende og leser i katalogen om Flora av Drømmepark, Fernerilla av Strengenholt, Mons av Mulheimgård. Nøster fra Darlingpark og storkennelen Dilldall. Etter hvert går man på kafeteriaen.

Der bør man høre etter.

– Jasså, det ble ikke mer enn tredje på skurekosten din denne gangen heller? Haha.

– Skurekost, De! Har De sett Dem i speilet? De ligner på den varmeflaska av seksmetersdach De har?

– Dette skal jeg snakke med min mann om!

Eller:

– Gå tilside der! Denne fine hunden skal forbi!

–Neimen, er det ikke Solveig Olsen da? Var det ikke De som hadde pølsebu på torget?

– Duke, vi går:

Hunden heter gjerne Duke, Lord, Hertug, Von, King og Queen og sånn. Ingen heter Klavn.

Hør på.

– Hvordan er den lillebikkja kommet inn her?

– Gjennom døren.

– Herregud, mann, det er jo en kjøter! Den skal ut!

I ringene hvor schäferhund og elghund skal bedømmes, er

det særlig interessant. Prestisjen er dobbelt så tykk som den kinesiske mur. Alle skal ha seg absolutt alt frabedt. Ansikter eser og snurper seg om hverandre. Dommeren skal se hvilken hund som har strammest rygg. Schäferhund-eierne løper i tyve minutter. Flere bæres ut. Andre kjenner gemet og har trent. Så faller dommen. Shark med håitrynet vant og man gratulerer. De som tapte, smiler innbitt mens den onde gliser bak pupillene. Det heter sportsånd.

Bare vent.

I elghundringen har en fått vite at bikkja hans er en halv sentimeter for lav. Han har fjær i hatten, hatt med bremsen nede og skriker at det ikke har noe med jakta å gjøre. Dessuten har han mye skau, sier han. Roper han.

En annen mer balansert får vite at bikkja er fransk. Det vil si at forlabbene vender utover.

- Syns De det er noe å ta med hjem? spør han.

Dommeren blir mørk rød.

En slik hund har det sikkert godt.

Neste gang, hvis det blir en neste gang, blir sikkert den bikkja en *hel* sentimeter for lav.

En tykk mann med like tykke årer i tinningene spør dommeren med røst fra jordens indre om han kan forklare hvorfor nettopp den hunden fikk første forrige gang og tredje nå? Det er mord i luften. Overlagt.

Mannen blir marsjert inn på et kontor og presentert for eksklusjonsparagrafen. Dommeren skal ha unnskyldning og svarteliste sendes til alle land hvor hunder stilles ut. Det er etter hvert blitt nokså mange.

Mannen sier det han mener om de som drar nesene langs taket og har selvfølgelig rett i det.

I Ring 4 har de skiftet ringsekretær. Hun ville skille to grønlanshunder som ikke likte hverandre. Hundene vant.

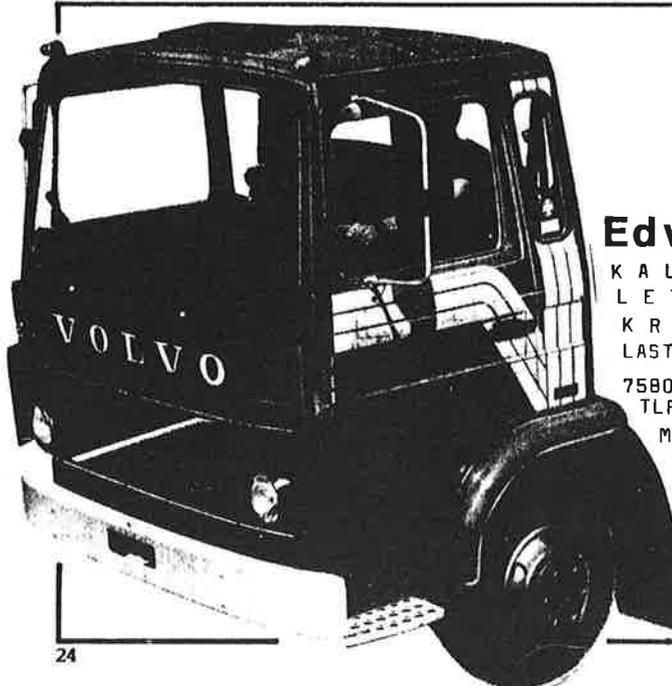
I Ring 5 svette dommeren. Han kan ikke rasen nok, men ringsekretæren har peiling, så det går. De ti siste hundene blir ikke bedømt, for da er klokka ti og alle gått hjem.

Imens marsjerer Doberman og ridetøvler forbi. En kjepe av en fyr briljerer med mikrohund. En minnemann skrever rundt med Grand Danois.

Alle vil være noe annet enn det de er.

Man minnes salig Kolingen som sa:

- Dette måste vara något nöje överklassen hittet på.

Edvin Bellsli
 KALKSPREDNING
 LETTERE
 KRANOPPDRAG
 LASTEBILTRANSPORT
 7580 SELBU
 TLF.: 81 72 75
 MANUELL MOBIL - 59905

Fritt Fram

HUNDEUTSTILLINGER "fæle saker"

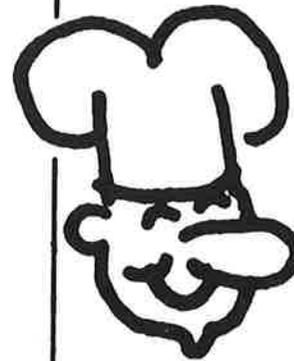
På årsmøtet til S.T.B.K. kom det fram i høye toner at en av styrets medlemmer føler aversjon mot hundeutstillinger. Årsaken til det kom ikke tydelig fram, men en del harde ord ble brukt i negativ retning mot nevnte aktivitet. Vel, vel vi må jo godta at ikke alle har samme interesse, selv ikke innenfor en hundeklubb. Blandt oss "hundefolk" er det hunden som står i fokus, men interessen rundt den går i flere retninger.

Selv er jeg mest engasjert i utstillinger og har absolutt mye glede av det, men av den grunn føler jeg ingen avsky for de andre aktivitetene innenfor hundehold. Tvert imot, jeg kan like gjerne delta på et dressurkurs eller være tilskuer på en lydighetsprøve. Jeg går ut ifra at alle er oppmerksomme på at det går helt utmerket å kombinere både utstilling, lydighet, brukshundarbeide og hundekjøring.

Til slutt vil jeg som forsvar gjerne si noe positivt om hundeutstillinger og verdien av disse. Vi har i dag hundrevis av hunderaser som er avlet fram av seriøse oppdrettere og vi må selvsagt arbeide for å opprettholde disse rasene. Derfor er det viktig at det i avlen brukes hunder av beste kvalitet både eksteriørmessig og mentalt sett og begge disse faktorene får vi bedømt på en utstilling. Dessuten er en hundeutstilling et sosialt samvær hvor vi konkurrerer på harde livet, men er like gode venner når vi drar derifra.

Selbustrand, 25.2.87

Olga Mari Brobak

Selbu Bakar'n
Sørensens Bakeri

God Påske!

Påskan står for døren. En tid de fleste av oss ser frem til med glede, da det betyr ekstratid til turer på fjellet eller i skog og mark med hund(er) og familie. For å gjøre turen triveligere både for deg, hunden og de kanskje ikke fullt så hundefrelste dere måtte møte, vil jeg gjerne få komme med noen velmente råd og påminnelser ...

■ ■ «Legg ikke ut på lengre turer uten at du er i god form», heter det i fjellveitreglene.

Dette gjelder ikke bare deg, men også hunden. Så forhåpentligvis har dere brukt de lange, mørke vinterkveldene til å få opp kondisen – slik at dere begge er godt rustet for lengre påskeutflukter.

Hvis ikke, så ta hensyn både til deg selv og hunden. Dropp langturen, og sats heller på flere småturer.

Når hunden blir med på langtur, tenk på at også den kan ha godt av en liten oppvikker, hundesjokolade, druesukker e.l.) når du selv tar deg en pust i bakken med matpakken.

Alle hunder liker å jobbe, få oppgaver og føle at de er til nytte. Med sele og pulk eller kløv kan den gjøre nytte for seg på turen, samtidig som du nok vil merke at dette er noe den trives med. Men, en forutsetning er selvfølgelig at man gradvis og riktig har trent opp hunden. Begynn forsiktig og ikke for tidlig med ungdommen.

TEKST AV ANNE KATHRINE ULSTAD

... som skal settes på is og snø. De fleste har en eneste vinterlese, og frakke som skyldes at løshunder har fått øyeblikket på rådyr i dyp snø. Løshunder som skulle vært unngått, og som setter oss hundeeiere i et meget dårlig lys.

Derfor – OVERHOLD BÅND-TVANGEN – og husk at selv om det ikke er håndtvang skal du alltid ha hunden under kontroll.

For oss med pelsunder er snø og isklumper som setter seg fast i potehårene, et velkjent problem.

Problemet kan reduseres dersom en klipper vekk overflødig hår under labbene. Men OBS! klipp ikke for mye, da gjør du bare vondt verre. Klipp slik at det ikke stikker hår under poten eller over poten mellom tærne, men klipp aldri hårene ned mellom tredeputene. Det korthlippede håret kan da komme til å stikke inn i huden og fremkalle irritasjoner.

Dersom man i tillegg til å klippe også smører inn hårene og tredeputene med en potesalve, eventuelt bruker potespray (begge deler fås kjøpt i de litt større sporsforretninger eller spesialforretninger for hundestyr) burde turen gå uten altfor mange stopp.

Dersom snø og isklumper likevel setter seg fast, prøv å unngå at hunden selv plukker det vekk, da dette fører til at potene blir fuktige, og ny snø lettere setter seg fast.

Såre labber generelt er det ikke bare vi pelshundeeiere som strir med nå i vinterhalvåret. Det beste rådet er at hunden får jevnlig mosjon året rundt slik at potene blir godt herdet. Daglig massasje av potene med en potesalve (Spenol kan også brukes) hjelper bra. Massér salven inn, gjer-

sa selv for sam etter turen. (Men vær obs på at salven kan sette flekker på gulvet rett etter at den er påført).
 Bor du i by eller fellsted og må tussjonere hunden mye langs bilveier, så du være oppmerksom på at den blandingen som blir av salt, sand og opprevet asfalt (på grunn av piggedekke- ne) er lite heldig for potene. Det kan derfor lønne seg å skylle og tørke dem etter turen – også i dette tilfelle er det lurt å bruke potesalve etterpå.

De fleste pelsunder stortrives med snø og kulde. For noen av de kort- eller glattbårede rasene kan det imidlertid være annerledes. Men husk: hundens behov for mosjon er like stort året rundt, uansett peltyster. Med unntak av dager med skikkelig sprengkulde, må vi sørge for at også de med minst pels får sin daglige mosjonsrunde. Dog vil det være fornuftig å la hunden ha et dekken på seg. (Tenk bare på hvor godt du kler deg selv, før du begynner deg ut i kulda.)

Hundedekken fås kjøpt i hundestyrforretninger. Eventuelt kan man sy selv. Forhør deg i din spesialklubb om mønster kan skaffes.

Noen tenker kanskje på å ta med hunden på hotellferie i påskan. Husk å undersøke på forhånd om det er tillatt å ta med hund. Det er kjedelig å oppdage at hunden ikke er velkommen først når du ankommer hotellet.

Dersom det er tillatt: Sørg for å gjøre ditt til at det forblir slik! Hold hele tiden hunden i bånd når du er på hotellets område. Hundeposen er selvfølgelig alltid med! La den ikke være alene på rommet og bråke. At den ikke får gå i senger eller andre møbler er en selvfølge.

Til slutt:

– God tur og god påske til deg og din hund!

ST16 M. Berg .

***POSITIVE
fritidstiltak
fortjener
støtte...***

Vi gjør det med glede....

**SELBU
SPAREBANK**